

Ülést tartott a Minisztertanács

A kormány Tájékoztatói Hivatala közli:

A Minisztertanács csütörtökön ülést tartott. Megtárgyalta a bírósági végrehajtás szabályainak módosításáról szóló törvényerejű rendelet tervezetét, s úgy határozott, hogy a Népköztársaság Elnöki Tanácsa elé terjeszti.

A kormány meghallgatta és jóváhagyta a pénzügyminiszter tájékoztatóját az idei nyereségrészesedés és jutal-

mazási alap várható alakulásáról és tudomásul vette, hogy a nyereségrészesedést áprilisban és május első felében fizetik ki.

A Minisztertanács meghallgatta és tudomásul vette a Földművelésügyi Minisztérium tájékoztatóját a tavaszi mezőgazdasági munkák állásáról.

A kormány ezután folyó ügyeket tárgyalta. (MTI)

Iraki szenátor látogatott hazánkba

Az Interparlamentáris Unió magyar csoportjának meghívására csütörtökön négynapos látogatásra hazánkba érkezett dr. Ahmed Matina-Daftary iraki szenátor, az Interparlamentáris Unió végrehajtó bizottságának tagja.

A szenátor magyarországi tartózkodása során megbeszéléseket folytat a magyar parlamenti csoport vezetőjével és más közéleti személyiségekkel, megismerkedik Budapest és Eger nevezetességeivel. (MTI)

Az új szokások győzelméért

Minden hiába! A dogma haldoklik, a tudomány virágkorát kezdi élni. Az emberek fejéből fogy az idealizmus, hogy a materialista igazság foglalja el a helyét. A szovjet úrhajók milliókat győznek meg arról, hogy az egységes anyagi világban sehol sincs egy mákszemnyi hely szellemek és istenek számára.

A mítoszok világa menthetetlenül zsugorodik, hiába sújtja középkori-ízü átok mindazokat a nagy elméket, akik ezt kimerték mondani.

A hirhedt »Szabad Európa Rádió« azonban még nem hajlandó belátni a burzsoa ideológia vereségét. Március 24-i adásában a kommunis-

ták gyalázása közben olysmiket állított teljes komolysággal: »... az egyház dogmái, hittételei kétezer év óta állják a küzdelmet. Igazságukat nem lehet megdönteni.«

A bemondó hangja cseppet sem volt meggyőző. Azonfelül összekeverte a fogalmakat. Mert a mi szerény

észrevételünk szerint más dolog az egyház »igazsága« megdönthetetlenségének hangoztatása kétezer esztendő óta, és megint más dolog a tényleges és valóságos helyzet. A tapasztalatok szerint ugyanis a papság hiába fenyegetőzött kiátkozással, hiába törte kerékbe legjobb gondolkodóinkat a »szent inkvizíció« nevében, Galilei, Kopernikusz, Marx és Lenin tanításai mégis utat törtek maguknak.

Utat törtek, s eljutottak nemcsak a kommuniszták, hanem sokmillió, úgynevezett nem politizáló ember értelméig. Ez azt jelenti, hogy az egyház dogmái napról napra egyre gyatrábban »állják a küzdelmet«.

Gondolkodnak a tömegek Magyarországon és valamennyi felszabadult országban, mert ma szabad gondolkodni.

Mi mással volna magyarázható, hogy itt Szegeden is mind jobban háttérbeszorulnak a régi konvenciók, hogy átadják helyüket az újnak, amelytől pár évvel ezelőtt talán még nagyon is idegenkedtek. Mostanság azonban tény, hogy egyre gyakoribbak a papnélküli névadó ünnepségek, házasságkötések és temetési szertartások. Néhány éve még az istenharagtól és a megszólástól való félelem erősen kötötte a munkások többségét a régi egyházi ceremóniákhoz. Napjainkban azonban megszokott jelenség a pártfunkciók részéről is, hogy bemennek a párttitkárhoz, vagy a tanácselnökhöz ilyenforma kérelemmel: »Meghalt édesapám. Nem akarunk papot hívatni, hiszen sosem volt templomos, szeretnénk tehát, ha egy elvtárs kijönné elbúcsúztatni.«

Örvendetes dolog ez. Néhány azonban úgy tűnik, mintha valami bürokratikus nehézség kerékkötője lenne az új szokások gyakorlásának és elterjedésének. A párt észével, szívével, türelmével és megdönthetetlen igazságával szép sikereket érünk el a szocialista tudat fejlesztésében, de ugyanakkor nem mindig gondoskodunk arról, hogy ne legyen semmi fennakadás, ha például egy szövetkezeti paraszt, vagy gyári munkás családi ünnepségeinek lebonyolításához kell segítséget nyújtani.

Csak néhány példa. Körülbelül két hónappal ezelőtt panasszal fordult illetékesekhez egy falusi asszony, hogy férje temetéséhez senkit nem küldtek ki a tanácstól, hiába kérte. Emiatt kénytelen volt végülis papot kihívni, aki azonban viszályt a helyzettel és a sirnál becsmerelni kezdte a halottat mondván, hogy ilyen, hogy amolyan istentelen volt. A panaszlevél után beszélünk Mison Gusztáv elvtársal, az I. kerületi tanács elnökével. Megkérdeztük, hogy

Szegeden előfordulhat-e a fentihez hasonló eset. A válasza az volt: »Az I. kerületben már működik olyan bizottság, amelynek egyetlen feladata, segítséget nyújtani bárkinek, ha az illető segítséget kér valamilyen családi öröm-, vagy gyászünnepe lebonyolításához.«

A mi azonban Szegeden megoldódott már, a környéken még komoly problémát jelent. A napokban panasz érkezett hozzánk is. K. község párttitkárához azzal a kéréssel fordultak, hogy mondjon néhány kegyeletes szót egy elhunyt temetésén, akinek az volt az utolsó kívánsága, hogy »pap helyett egy elvtársat hívjának ki hozzám.« A párttitkár azonban arra hivatkozva, hogy az ilyesmi neki nem feladata, és különben is elérékenyedik ilyen helyen, nem teljesítette a kérést.

Most nem vitatjuk, hogy igaza volt-e, vagy sem. Csak azt állítjuk, hogy ilyen eseteknek nem szabadna megtörténniük semmiképpen. Hát kihez forduljanak az emberek, ha nem a párt-szervezethez? A halottat el kell temetni, s nem csoda, ha olykor akadnak, akik a huza-vona által előállított kényszerhelyzetükben a parókiaira mennek. Ismétéljük: nem vallásos meggyőződésből, hanem a kényszerű helyzet következtében.

De nemcsak erről van szó. Hanem arról is, hogy tudunk-e a végzettség külsőségeiben különböztetni, mint az egyházi ceremónia. Sajnos, nem minden esetben. A házasságkötések alkalmával, a gyermek névadásakor már kevesebb ilyen probléma adódik, de temetéseink általában még szegényesek, nem eléggé méltóak az elhunytok és annak családjához. Különösen vonatkozik ez a munka közkatónáira, akik ha elköltöznek az élők sorából, utolsó útjukra nem igen kíséri őket nyilvános parádé, hanem csak a hozzátartozók lépkednek szomorúan a koporsó után. Sossó László elvtárs vezetőbeosztásban dolgozott a szegedi postán, ahol mindenki szerette. Haláláról az újság is megemlékezett, sirjánál a Postaigazgatóság vezetője és barátai, munkatársai mondtak melegszerű búcsúbeszédet. Egy jónévű énekkar gyászdalokat énekelt. Olyan volt tehát a temetése, amelyet elvárhatna minden dolgozó ember, ha hozzátartozója meghal.

Társadalomban élünk, s a gyászolók számára nem közömbös, hogy szeretteiket milyen körülmények között helyezik végső nyugalomra. Nemcsak beszélünk kell tehát arról, hanem haladéktalanul cselekedni is. A párt és a szocializmus eszméje iránti bizalmat nem szabad megingatni azzal, hogy húzunk-halasszuk ennek a kérdésnek intézményes megoldását. Igenis jogos az a kívánság, hogy a házasságkötő terem legyen díszes, hangulatos, az alkalomnak megfelelő, de talán még jobban szükséges a szocialista temetési szertartás feltételeinek megteremtése. Miért ne lehetne például magas művészi szinten énekkart szervezni, amelynek egyetlen feladata lenne, hogy az egyház nélküli temetéseken szebbnél-szebb búcsú- és gyászdalokat énekeljen? Pénzbe kerül? Nem hinnők, hogy ezen múlik, hiszen a szocialista tudat és közszokás kifejlesztéséért a munkáosztály állama a legnagyobb áldozatot is vállalja.

A dolgozó emberek élete egyszerű, de tartalmas és gazdag. Ugyanígyenek akarnak lenni halálukban is. Kötelességünk ennek az akaratnak eleget tenni, s a kommunista nevelőmunka szüntelen fokozásával arra törekedni, hogy az emberek kivessék magukból a lélekölő misztériumokat.

NAGY ISTVÁN

Társadalmi összefogás a múlt »magyar népbetegsége« ellen

Megalakult Szegeden a tbc elleni küzdelem társadalmi bizottsága

A múlt társadalom Magyarországon a gümőkór telhetetlen vámszedője volt az emberi életnek. Évente több ezer ember pusztult el gümőkóros megbetegedések áldozataként nyomorult, tehetetlen magáramaradottságában. Különösen a »száraz-köhögés« aratott évről-évre a nyomornegyedek, az éhbéren tengődő munkástelepek, inségmunkások között.

A felszabadulás óta eltelt tizenhat esztendő alatt egészségügyünk mérhetetlenül sokat tett a tbc-elleni küzdelem terén is.

Tizenhat év után már ott tartunk, hogy napirendre került az egykori »magyar népbetegség« teljes felszámolásának, megszüntetésének programja. E program megvalósítása érdekében látott napvilágot tavaly a 42/1960 számú kormányrendelet is, amely elrendeli, hogy az egész társadalom összefogására támaszkodva vigye sikerre egészségügyünk ezt a feladatát.

Azóta országsszerte megalakultak a tanácsok egészségügyi osztályainak és a Vöröskeresztnek valamint a tudógondozó intézetek orvosainak irányításával a tbc elleni küzdelem társadalmi bizottságai.

Szegeden is létrejött a város tbc elleni társadalmi bizottsága, amely azóta már ki is dolgozta munkatervét.

A bizottság, amelynek 22 tagja között a tanácsok szervei között ott vannak a városi tanács munkáügyi, egészségügyi, igazgatási, mezőgazdasági és művelődési osztályainak képviselői,

a Vöröskereszt városi elnökségének több tagja, a Tudógondozó orvosai, a társadalmi szervek közül a Hazafias Népfőnt, a Nótanács, a KISZ, a Szakszervezetek Megyei Tanácsa és az SZTK küldöttel, valamint a szegedi nagyüzemek vezetői is már a közeljövőben hozzálat a kormányrendeletben részletesen megjelölt feladatok végrehajtásához.

Dr. Cink Gabriella, a Tudógondozó Intézet főorvosa, a társadalmi bizottság titkára elmondotta, hogy a bizottság feladata elsősorban a betegség társadalmi megelőzésének biztosítása lesz, ami kiegészíti és teljessé teszi a betegek gyógyításával foglalkozó orvosok munkáját.

Szociális téren a bizottság felülvizsgálja a tbc-s betegek ellátottságát, életkörülményeit, s ahol szükség van rá, a lehetőségekhez mérten mindent megtesz a körülmények enyhítése érdekében. Igyekeznek például lakáshoz juttatni az egészségtelen, rossz környezetben, szükség-lakásokban élő betegeket és fertőzésnek kitett családokat.

A fertőző betegek gyermekeit igyekeznek minél több alkalommal elküldeni tüdőlétre, nyári táborozásra,

hogy szervezetük megerősödjön jobban ellen tudjon állni a betegségnek.

Nagyon sok függ e feladatok megvalósítása szempontjából attól, hogy a társadalmi bizottság és az egészségügyi, igazgatási szervek között milyen együttműködés alakul ki majd. Ez az együttműködés már csak a bizottság összetétele miatt is biztosított

nak látszik, hiszen az összes érdekelt igazgatási és társadalmi szervek képviselői részt vesznek a tbc-elleni társadalmi bizottság munkájában.

Csongrád megyei kiszéseket tüntettek ki

Április 4-e, hazánk felszabadulásának évfordulója alkalmából tegnap, csütörtökön a KISZ Csongrád megyei bizottságán több KISZ-fiatalnak kitüntetését nyújtották át. A kitüntetések ünnepélyes átadásánál jelen volt Török László elvtárs, az MSZMP Csongrád megyei bizottságának első titkára, Fehér Lajos elvtárs, a megyei pártbizottság titkára, Perjesi László elvtárs, a KISZ Központi Bizottságának titkára, Ágoston József elvtárs, a KISZ Csongrád megyei bizottságának titkára.

Perjesi László elvtárs, a KISZ Központi Bizottságának titkára üdvözölte a megjelent fiatalokat, s rövid beszédében hangsúlyozta, immár hagyománnyá vált, hogy április 4-én, felszabadulásunk ünnepén a KISZ Központi Bizottsága fiatalokat tüntet ki, akik a szocializmust építő munkában, a tanulásban és a KISZ-munkában is kiemelkedő eredményt értek el. Szólt arról, hogy a Csongrád megyei fiatalok derekasan dolgoznak azért, hogy megvalósuljanak a KISZ első kongresszusának célkitűzései. A megyében a fiatalok a párt vezetésével nagy eredményeket értek el,

s minden bizonnyal ezután még nagyobb sikereket vívnak ki odaadó munkájukkal, szorgalmukkal. Végül kifejezte véleményét, hogy azok a fiatalok, akiknek átadja a KISZ Központi Bizottságának kitüntetését, ezután még nagyobb lelkesedéssel, még nagyobb szorgalommal fáradoznak az ifjúsági szövetség feladatainak teljesítéséért.

Ezután a KISZ Központi Bizottságának nevében átnyújtotta a dícsérő oklevelet, valamint az aranykoszorús KISZ-jelvényt Fodor Sándornak, a Makói Gépgyár fiatal dolgozójának, az üzemi KISZ-vezetőség tagjának, Borcs Géza egyetemistának, a szegedi járási KISZ-bizottság mellett működő aktívcsoporthoz vezetőjének, Fodor Imrének, a fábianszabasi Petőfi Termelőszövetkezet KISZ-titkárának, Rakonczás Pál tanárnak, a szentesi Horváth Mihály Gimnázium diáktitkárának, Szabó Józsefnek, a Hódmezővásárhelyi Szandálüzem dolgozójának, a KISZ vásárhelyi végrehajtó bizottságának, K. Hiesz Gézanak, a szegedi DAV dolgozójának, a városi KISZ revíziós bizottság tagjának, Juhász Ferencnek, a Szegedi Gyufagyár KISZ-titkárának és Kecer Tamás tanulmányi felügyelőnek, a makói járási KISZ végrehajtó bizottsága tagjának.

A kitüntetés átnyújtása után a jelenlévő párt- és KISZ-vezetők baráti hangulatban elbeszélgettek a kitüntetett fiatalokkal.

Nagyszabású útépítési munkák az év második felében

A tavalyihoz hasonlóan idén is Szegeden az útépítési munkák javarészt az Aszfaltútépítő Vállalat szegedi kirendeltsége végzi. Az év második felében

3 és félmillió forint értékben elkészítik a vállalat dolgozói a Közlekedés és Postaügyi Minisztériumhoz tartozó 43. sz. főközlekedési utat. Ez az út Szegeden

a Kossuth Lajos sugárútól a József Attila sugárútig terjed.

A 43-as főközlekedési út első rétegének aszfaltozása már tavaly elkészült. Idén folyamatosan további két réteg aszfaltot húznak az említett területre az aszfaltútépítő dolgozói. Az aszfaltozással egyidejűleg mintegy 800 méteres körzetben csatornázás is.

A város részére 2 és félmillió forintos értékben a József Attila sugárutnak a kákra is számítanak az Aszfaltútépítő Vállalatnál,

terjedő szakaszát aszfaltozták. Az úttestnek ez a része kiképződött, ezért aszfaltozását még idén teljesen befejezik.

A jelentős nagyobb munkák mellett szintén mintegy 3 millió forint értékben kisebb munkákat is készítenek az aszfaltútépítők. A konzervgyárban például terem aszfaltozást, a paprikafeldolgozóban udvar aszfaltozást, a MÁV technikumban udvarburkolást készítenek. Targyaltak ezenkívül a sertéshizlada vezetőivel, s így az év során mintegy 5 ezer négyzetméter fiazlatot és hízalót ol aszfaltozását végzik el. Ezenkívül hamarosan

megkezdik a fehértői halgazdaság bekötőútjának építését.

Az év második felében még további jelentős munkákra is számítanak az Aszfaltútépítő Vállalatnál,

Háborús uszítás Nyugat-Németországban

Fekete-fehér-piros hadilobogók alatt gyülekeznek a militarista szervezetek tagjai Nyugat-Berlinben. Gyűléseiken Nyugat-Németország fokozott felfegyverzését követelik. Egy alkalommal Willigmann tabori lélekész a Maybach téren a »Stahlhelm« tagjai előtt szónokolt,

akik kabátjaik hajtókáján a régi náci kitüntetések viselték. Többek között ezeket mondta: »Német népünknek ismét büszke katonanemzeté kell lennie.« Számára a két világháború volt az igazi »nagyidő«, amikor a katonák csodálatos teljesítményt nyújtottak.

Képünk néhány javíthatatlan nyugat-berlini mutat a Maybach téren. S mialatt ezek a »férfiak« feszes vigyázzban állnak a háborús zászlók alatt, náci jelvényekkel, addig az elől álló keménykalapos úr »Keleten« elvesztett lovagi birtokaira gondol.